

Jordi Torrent
Els fantasmes
i Madame Lévy

e-book

bromera L'ECLECTICA

**Premi de Novel·la
Ciutat d'Alzira**

Els fantasmes i Madame Lévy

Jordi Torrent

XXXII Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira

L'ECLÈCTICA
bromera

Premis Literaris Ciutat d'Alzira

Aquesta obra obtingué el XXXII Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, instituït per l'Ajuntament d'Alzira. Formaven el jurat Pilar Argudo, Carol Borràs, Núria Cadenes, Maria Isabel Guardiola i Vicent Usó.

*A Martinne Lévy, dita Garboua, qui,
després d'esgotar totes les coses bones
i les dolentes de la vida, descansa, finalment,
en pau. I a Sandrine i Henri, pel seu ajut
amb els impropis gals.*

Cal tenir un esperit científic prou elevat per admetre
que les coses inhabituals tenen el dret d'existir.

CHARLES R. RICHTER
Premi Nobel de Medicina, any 1913

BARCELONA, 14 DE SETEMBRE DE 1956.
ESTACIÓ DE FRANÇA

L'express de Portbou-Barcelona va arribar a l'estació noranta-sis minuts passada l'hora prevista i s'aturà amb exagerat terrabastall davant d'uns topalls de final de via que necessitaven una capa de pintura.

L'andana ja era plena de gent que esperava algú i d'altres que volien aconseguir un bon seient d'anada cap a França.

El primer a baixar del tren fou un home d'uns quaranta anys, sense maleta, amb un vestit de llana marró, armilla i camisa blanca curosament cordada fins al darrer botó. Duia barret perquè era immaculadament calb, a excepció d'uns cabells foscos que li voltaven el clatell, quatre dits per sobre de les orelles. La naturalesa, en canvi, li havia estat generosa amb les celles, dues ratlles gruixudes que subratllaven uns ulls esbatanats, com si li costés creure que, efectivament, era allí.

Va empentar la gent que volia pujar al tren al mateix temps que els passatgers que sortien. Tothom duia maletes, baguls, caixes i farcells com si es dediquessin a alguna mena de contraban extremadament feixuc.

L'home es descordà l'armilla i després, un cop fora de l'andana, tragué una caixa de Gauloises de la butxaca i n'encengué un. El xucà àvidament, perquè li feia falta aquell combustible per centrar-se.

En acabar, llençà la cigarreta a terra i anà fins al despatx dels bitllets per demanar alguna informació en un francès que volia ser prou planer, però el venedor de bitllets, que duia l'uniforme blau dels empleats dels trens, li va dir en espanyol que no entenia res i que preguntés a un guàrdia.

Encara amb els ulls vermells de dies sense dormir, travessà l'avinguda que hi havia al davant de l'estació, i quan treia de la cartera un tros menut de paper amb una adreça escrita a mà, gairebé va ser atropellat per un taxi David que corria a tota velocitat, el conductor del qual li etzibà un parell de clatellots verbals lapidaris i continuà la vertiginosa carrera en direcció al parc de la Ciutadella.

Entrà en un bar, demanà cafè i conyac i s'encengué una altra cigarreta. Li mostrà al cambrer l'adreça que duia apuntada al paperet i l'altre li explicà més o menys per on queia. L'home no entengué res del que li deien però demanà una altra copa, l'escurà, pagà i sortí al carrer.

Els cotxes eren més atrotinats que a Lieja, els carrers més populosos i el clima, malgrat que ja pràcticament havia arribat la tardor, sorprenentment xafogós. Feia una calor gairebé tropical. Què se li havia perdut allí, a la seva dona?

Després d'unes quantes voltes i un munt de preguntes va trobar la casa, no gaire lluny de l'estació de trens. Era un edifici senzill, de línies sòlides i relativament en bones condicions. No entenia per quin motiu en aquella ciutat la gent estenia la roba als balcons a la vista de tothom, com si aquell estenall de sostenidors i calçotets fos motiu d'un orgull que valgués la pena compartir.

Aleshores la va veure, la seva dona, bonica com un àngel, al balcó del segon pis des del carrer. Regava els testos de geranis amb una olleta de ferro colat amb mànec, i a l'altre braç hi duia un nen. Encengué un nou Gauloises i se'l clavà a la boca, que de tan tensa li feia mal. El fum li formava una boira sota el barret i li irritava els ulls, però l'home continuà observant la dona i la criatura, impassible, fins que sortí de dins de la casa un paio llarg i ben plantat, vestit amb una samarreta imperi i pantalons negres. «Salope de sorcière», pensà.

La idea era pujar i matar-los a tots tres. Durant el viatge hi pensava sense parar. I cada dia d'aquells dos anys, i tots i cadascun

dels milions de segons que el separaven d'aquella nit que ella no havia tornat a casa.

Al final del carrer va trobar una ferreteria on, després de donar-hi moltes voltes, es decidí a comprar una destrat enorme que semblava prou sòlida. Al dependent li semblà estrany i una mica sospitos que aquell individu amb cara de boig li comprés una destrat, però com que era estranger no s'hi va ficar, li cobrà el que tocava i el deixà sortir al carrer amb aquella arma letal embolicada en un tros de paper d'estrassa.

L'home entrà en un altre bar per donar-se forces i en sortir, prou begut, pujà cap a l'edifici, trobà el portal obert de bat a bat i no tingué cap problema per ficar-se al pis, que tampoc era tancat per permetre que corregués l'aire. Desembolicà l'eina i el primer que va trobar va ser aquell *con de la lune* que sortia de la cuina amb una ampolla de cervesa a la mà. Sense dubtar-ho ni un moment i sense que l'altre tingués temps de veure ni tan sols la seva ombra, li clavà una destratada al coll que deixà el paio sense respiració, li obrí una via de sang que l'esquitxà de dalt a baix i al final caigué a terra amb un terrabastall de vidres trencats. Un cop a terra, el rematà amb un eficaç reguitzell de cops de destrat, com si es tractés d'una soca massa grossa per entrar a l'estufa, i després, amarat de sang que ni s'hi veia, s'encarà a la dona que no li treia els ulls de sobre, glaçada, muda, paralitzada, des de la porta del balcó.

La criatura, espantada, plorava de por, enganxada a la faldilla de la seva mare i ella, discretament, l'apartava cap al balcó sense treure els ulls de sobre d'aquell assassí que podia a alcohol i empestava tant que fins i tot el nen es va marejar. La dona estava tan concentrada empenyent el nen cap a fora en una inútil estratègia de fugida, que ni cridà, ni va plorar, ni semblava espantada. Només li deia: «Qu'est-ce que tu fais, animal?». Què et sembla que fas?

Sense dir cap paraula, l'home es mogué cap a ella, la mirà als ulls, li escopí «putain ingrate» i una bafarada de Soberano, i després li ventà un cop de destrat a les costelles que la va fer caure a terra.

Quan la tingué estirada, n'hi clavà un altre, i un altre encara. El nen, aterrat, sortí de quatre grapes, s'agafà amb totes dues mans a la barana del balcó i arrencà a xisclar.

L'assassí clavà una última patacada a la dona a terra. «Ingrate», li va dir. «Putain de salope.»

Tornà enrere per ventar-li un parell de guitzes a l'home que jeia a terra sobre un bassal de sang, però relliscà i caigué estrepitosament. Rabiós, s'aixecà i desfigurà el cadàver a cops de destral. El nen plorava a fora i se sentiren crits al carrer.

De sobte, en sentir les veus de l'exterior, l'home guanyà perspectiva, s'adonà de què havia fet i veié amb uns altres ulls l'espantosa carnisseria. «Putain, quel bordel!» El salonet era vermell d'esquitxos de sang de l'amant de la seva dona, i havia estat ell qui ho havia provocat. Enfocà la destral xopa de sang, que li regalimava sobre les mans, els pantalons i la camisa. Li vingueren arcades i, sense poder evitar-ho, vomità tot el conyac que havia ingerit.

Amb el nas moquejant, s'aixecà i caminà fins a la noia, estirada a terra, amb una cama doblegada sota del cos i els dos braços en una posició estranya, poc natural. S'ajupí al seu costat i amb la mà li apartà els cabells de la cara. Era tan bonica! «Mon Dieu, qu'ai-je fait?»

Es posà a plorar.

Deixà la destral a terra, aixecà el cos de la dona amb tots dos braços i amb molta dificultat l'anà a deixar sobre el llit, la besà curosament als llavis, amb llàgrimes als ulls, per dirigir-se després a la cuina, on buscà un ganivet al calaix, en separà un de llarg i esmolat, s'ajupí a terra i es col·locà el ganivet a la panxa, exactament sobre el melic. A continuació es plegà sobre ell mateix: amb tota la força de què fou capaç s'entaforà sencer el tall d'acer als budells. Sentí un dolor intens, brutal, però això no obstant l'embargà una pau que feia anys que no sentia i començà a perdre el coneixement. La ràbia, la fúria, l'orgull ferit, el ressentiment d'haver estat traït, d'haver estat menyscabat, insultat, però, no va voler de cap manera morir amb ell.

El nen havia tornat a entrar i quedà glaçat al buit de la porta. No entenia la sang ni els crits ni el sobtat silenci, la seva mare que semblava que ja no hi era, el seu pare desfet i ensangonat.

Quan entrà per la porta un altre home, un homenet ben vestit i horroritzat, no digué res, no plorà, perquè no sentia res, ni alegria ni pena: s'havia buidat de sentiments de tota mena. Allargà els braços i l'home el va agafar, el pujà a coll, li digué alguna cosa tranquil·litzadora i, amb compte de no despertar un altre cop la desgràcia, sortí del pis i se l'endugué escales avall sense saber que una part del nen s'havia quedat allí, entre els cossos dels seus pares.

Quan se sentí l'ambulància en el silenci del final de la tragèdia, a la cambra assolellada només s'hi movia un petit reflex, una resplendor menuda i rabiosa que no entenia què era ni d'on havia sortit.

I els pàl·lids sentiments d'un nen, petits i tènues: uns sentiments menuts, com el fum d'una única espelma d'aniversari, borriçol de peluix, un suflé de sucre gelificat.

I l'aura borrosa i difuminada d'un home calb, vestit amb armilla i jaqueta de llana d'on intentava, sense èxit, treure un paquet de Gauloises amarat de sang.

DIMECRES, 1 DE MARÇ DE 2012.
COROMINES, 0-BIS

La nostra intel·ligència rutinària és de tal naturalesa que refusa admetre allò que no és corrent. En efecte, per examinar bé els fets que ens envolten, és necessari acontentar-se a dir: hi ha fets habituals i d'altres que no ho són.

CHARLES R. RICHTER, *Tractat de metapsíquica*

En sentir sorolls a l'escala, la Resplendor adoptà una postura alerta. S'estava immòbil, quieta, congelada sobre el llum de plàstic del replà. Era una resplendor verdosa, subtil, que d'alguna manera semblava interaccionar amb l'entorn. Quan s'aturava, el seu voltant adquiria immediatament l'aspecte d'una radiografia borrosa. En aquell moment precís, el llum de plàstic negre i marfil del replà mostrava tot el cablejat interior, el portabombetes i els suports amb què estava cargolat a la paret.

Madame Lévy vivia al primer segona i havia de pujar dos pisos fins al terrat on, cada setmana, de nit, posava curosament a estendre un pijama de nadó i els llençols d'un bressol. En acabar tornava a baixar, s'aturava al replà, deixava el cistell buit a terra i es ficava la mà a la butxaca de la bata per buscar-hi les claus.

Se sentí grallar l'interfon, que devia ser l'única cosa que funcionava a l'edifici, però Madame Lévy no s'immutà ni va fer res per atansar-s'hi. Després d'un darrer xiulet decebut, l'aparell callà.

La Resplendor esperà quieta que Madame Lévy tragués les claus, escollís la que obria la porta, la introduís al mecanisme, el fes girar, empenyés el gruixut pany de fusta blindat i entrés al pis.

Aleshores, ràpidament, cobrà vida, saltà com un gat fins al passamà de la barana de l'escala, es deixà lliscar i desaparegué escales avall.

Madame Lévy va deixar el cistell sobre la taula de la cuina i després sortí a la galeria a regar els geranis, la buguenvíl·lea i l'enorme esparreguera que es despenjava pràcticament fins a l'entresol que, afortunadament, estava desocupat. L'administrador havia aconseguit finalment no renovar els contractes dels llogaters i ara tot l'edifici havia quedat buit excepte el d'ella, que era l'única que tenia el pis en propietat i cap intenció de deixar-lo.

Feia pena, aquell edifici buit. No era que abans fos unes pasqües, però des que es va despoblar semblava una mena de magatzem, un laberint d'ecos, una enorme mola fosca, abandonada i freda.

En Claramunt, l'administrador, feia tots els possibles per fer l'edifici inhabitable. Els antics propietaris de la finca, els fills d'en Sanahuja, havien vist aquella ocasió com la millor manera de repartir beneficis d'una herència de lloguers antics i despeses actualitzades, escassament rendible, i havien venut la seva herència a uns estranys que Madame Lévy no coneixia.

Allò, en Sanahuja, no ho hauria permès de cap manera. En Sanahuja era un home antic pel qui encara tenien sentit les paraules *correcció, conveniència i moral* i els seus corresponents antònims, i quan deia d'alguna cosa que era justa afegia seguidament «i necessària», perquè no podia concebre que una justícia fos innecessària.

L'única cosa immoral a què se sotmeté en la seva vida fou ella mateixa, Charlotte Lévy, i Déu sap que li va costar, però no cal insistir que, en qüestió de dones, els homes no pensen amb el cap fred. Val a dir que en Sanahuja era vidu quan la va conèixer, però amistançar-se amb la llogatera tèrbola, sospitosament disponible, artista i estrangera, li va costar el rebuig inapel·lable de la família, i fins i tot dels seus fills, que aleshores encara eren uns adolescents i mai no li ho havien perdonat.

Per més desgràcia, sempre va saber que ella no se l'estimava, i ho va acceptar perquè no li semblava que l'amor fos tan important. Per això mai no en va tenir, ni de la seva dona, ni dels seus fills ni d'ella, que va ser la seva amant durant gairebé vint anys. En Sanahuja pagava les factures i se li ficava al llit i aconseguí ser un molt estimat amic, es feien companyia i li estava agraïda perquè li ho devia tot, però no n'havia estat mai gens enamorada.

En Sanahuja era un llop solitari, si més no com ella mateixa. Setze anys després de la seva mort, però, Madame Lévy encara el trobava a faltar. Li havia deixat un buit a la vida, un altre, i aleshores hi tenia un forat gros com una muntanya on, per respecte a totes aquelles monstruoses pèrdues, mai no havia volgut tornar-hi a plantar res. Aleshores ja només li quedaven el seu nen fantasma, les plantes del balcó i el camafeu que li havia regalat en Sanahuja, on duia la foto del seu fill extraviat.

DIMECRES, 1 DE MARÇ DE 2012, 18.30 H.
EL PASSAVOLANT

A aquella hora fosca Madame Lévy sempre regava el balcó. Era la seva manera de rendir homenatge a la vida, fent pujar formosa una magnífica buguenvíllea de flors fúcsies, una enorme esparreguera que semblava una cascada de fulles punxegudes i els seus geranis, un d'alpí, que viu fins i tot als llocs on a l'hivern neva, i un altre que en diuen de pensament, que no parava de créixer i floria gairebé tot l'any.

Aquell procediment li ocupava gairebé una hora entre regar, podar i treure les fulles seques, dipositar-les dins d'una galleda i dur-les fins a les escombraries. Era el seu instant de felicitat. Podia obrir les portes del balcó i sortir al carrer, respirar aire fresc i sentir que formava part del món. També regava a aquella hora perquè inevitablement sempre regalimava aigua al carrer i era preferible que estigués desert. Per això li va estranyar sentir que algú cridava des de baix.

–*Excusez* –li va dir de manera automàtica–. No l'havia vist!

No va saber si l'altre li havia sentit la disculpa, perquè els separaven dues plantes i ella tenia un to de veu mínim, sovint imperceptible.

L'home del carrer li va assenyalar la porta amb un somriure i Madame Lévy no va saber què li volia, però li va tornar el somris.

Era un *mec* de cabells blancs, curiosament pentinats cap enrere, que li feia amb la mà a l'orella el gest que es posés a l'interfon.

–Em sap greu molestar-la a aquestes hores, senyora –li digueren per l'aparell–. He trucat aquest matí però no contestava. M'he fixat

que l'edifici està deshabitat... –no va saber com continuar, i ella no va entendre cap a on volia anar, de manera que es va fer un silenci llarg, interromput pel desconegut:– És vostè l'única inquilina?

Que un paio, per calb que fos, li demanés a les onze de la nit si vivia sola a l'edifici, no era normal ni gaire tranquil·litzador, de manera que Madame Lévy li va tornar a demanar què volia.

–Ens disposàvem a ficar-nos al llit. Si no li fa res, podríem deixar aquesta conversa per un altre dia.

–És clar, senyora –convingué l'home–. Si li sembla bé, torno demà de matí.

–Quan vostè vulgui –es va sentir dir.

L'home s'allunyà de l'edifici i aixecà el cap per saludar-la amb la mà. Vestia una jaqueta fosca, pantalons clars de llana, i duia una bufanda de quadres lligada al coll amb força poca gràcia, però no li va semblar ningú inquietant ni estrany, per molt que s'hagués comportat d'aquella manera tan sospitosa.

L'home, després de saludar-la i dibuixar amb el dit índex una mena d'espiral a l'aire, com per advertir que tornaria, es tombà, marxà decidit i es perdé carrer de les Freixures amunt, cap a la Via Laietana.

El fanal de la cantonada li dibuixà una ombra llarga i una mica sinistra, i després l'abandonà.

Les campanes de la catedral tocaven en aquell precís moment les onze campanades de l'hora en punt, provocant un enrenou de gavines al campanar.

Madame Lévy no hi pensà més, encengué el televisor i sintonitzà el canal del National Geographic, on donaven un documental sobre el Serengueti que havia vist ja sis o set cops però que mai no l'avorria.

DIJOURS, 2 DE MARÇ DE 2012.
L'ARCADI SILVESTRE I MADAME LÉVY

Com que tots els pisos tenien el subministrament elèctric de baixa, l'única font d'energia utilitzable era la que pujava el corrent fins al primer segona. Un fil prim i estantís que es desviava d'un enorme cabal d'electrons que fluïa a raig al subsol, on sempre que podia, la Resplendor hi passava una estona. L'electricitat que suava el cablejat li feia pessigolles, i la terra impregnada d'electrons del rec la recarregava, la transportava a un estat d'eufòria exaltada que l'encenia, literalment, i brillava amb una llum clara que virava per segons del verd groguenc habitual al blanc fred dels gasos ionitzats dels tubs fluorescents. Allí la Resplendor vivia moments d'intoxicació maníaca i es refregava pel terra calcari, llepava les sals àcides dels cables elèctrics, es rebotava pel terra acètic i bramava de plaer.

En acabat, bandejant, descomposta, la Resplendor sortia del forat i s'arrossegava penosament escala amunt per passar al terrat la llarga ressaca sota els estels, somniant que n'era un de gros i poderós. Un sol llunyà, voltat de petits planetes que l'adoraven.

Però també hi havia les rates. Aquell forat del subsol l'utilitzaven les grasses i espavilades rates del barri per pujar des de les clavegueres fins a les cases, on proliferava el menjar.

Quan tenia ganes de jugar, la Resplendor, abans del preceptiu bany de fotons, s'emboscava entre els tubs de policlorur de vinil que dibuixaven inescrutables itineraris entre la runa, i es convertia en un tub verdós i una mica borrallut.

Les rates no havien après que aquella mena de tub era categòricament letal. Ensumaven amb el morro alçat i els bigotis disparats, deixant veure dos incisives llargues i afilades. S'hi demoraven, presa d'una

mena de tremolor, perquè alguna cosa en el seu instint les alertava, i al final s'immobilitzaven, receloses. La Resplendor no feia cap olor ni el més petit soroll però, això no obstant, els animals notaven prou el perill per aturar-se prou temps perquè la Resplendor se'ls abalancés, els convertís en una mena de radiografia i els xuclés allò de llaminer que aquells animals tenien per a ella. A poc a poc, fos el que fos que cobejava, començava a fluir des del rosegador fins a la massa concentrada d'energia resplendent autònoma, aquella mena de fluorescència informe, aquella Resplendor.

Quan acabava tot, ella brillava, i el cadàver de la rata quedava ert, dur i immòbil, enganxat entre les conduccions negres esquitxades d'esquelets que s'hi podrien, destinats a alimentar tota mena d'artròpodes del subsol.

Com cada dia, Madame Lévy havia entrat a veure què feia el nen i l'havia vist adormit al bressol, li havia fet un petó allí on li semblava que podia tenir el front i després s'havia assegut a la butaca que tenia al costat de la finestra per contemplar el carrer des de les esclatxes del finestró.

En aquell moment algú havia trucat a l'interfon.

Madame Lévy, que recordà aleshores la seva extravagant cita amb l'homenet calb de la nit passada, s'aixecà, va anar fins a l'aparell i contestà amb un «Oui, allô?».

—L'agafo en un mal moment, senyora? —sentí que li deien des de baix.

Madame Lévy no les tenia totes. A banda d'en Claramunt i el pakistanès del supermercat, algun predicador a domicili i comercials de companyies de telefonia mòbil, no entrava mai ningú a la casa, perquè no hi havia ni veïns ni res que algú pogués cobejar, però va prémer el botó d'obrir la porta i va contestar «Pugi».

Ja gairebé no es recordava de l'home. Va trigar una estona a arribar al seu replà perquè ja no era un jove, però quan es va

plantar davant d'ella, no esbufegava. Duia camisa blanca, jersei gris i uns pantalons del mateix color però una mica més foscos. Era més alt que no semblava des del carrer, però no es podia dir que fos un sant Pau. Li va somriure des del darrere de les ulleres de barnilla daurada i es presentà:

–Arcadi Silvestre, per servir-la.

–Charlotte Lévy.

No el va convidar a entrar, òbviament, i amb totes dues mans agafades a la porta volia que quedés clar que no tenia cap intenció de deixar-lo passar.

L'home somrigué. A Madame Lévy se li feia estrany i una mica incòmode que la mirés fixament, sense ni un parpelleig.

–Bon dia, senyora Lévy. Soc científic autònom i em dedico a estudiar fenòmens d'electromagnetisme dins d'edificis antics.

Madame Lévy no va posar cap cara. Continuà mirant-se'l, com si esperés unes explicacions amb més fonament. L'home es passà la mà pels cabells blancs, pentinats cap enrere, i deixà anar una forta olor de colònia.

–Estudio fenòmens d'electromagnetisme. A cases velles. Llocs que acumulen història.

–I això, què és, *monsieur*? –demanà ella.

–Energia –va explicar l'home–. Camps magnètics i camps elèctrics.

–Com les tempestes? –l'interrompé–. Els llamps i els trons, *n'est pas*?

–Exacte –somrigué en Silvestre–. Els llamps també són emissions d'energia electromagnètica, però els meus estudis són més concrets –explicà, animat pel fet que Madame Lévy ja no se'l mirava com un intrús sinó amb divertida curiositat, com qui observa un peix extravagant en un aquari–. Estudio l'electromagnetisme que genera la voluntat humana. Electricitat, diguem, psíquica, sap? L'activitat electromagnètica de gent concreta que per algun motiu es torna independent de les persones i queda residual. N'hi ha per tot arreu, però en general és molt més freqüent –dibuixà amb

els dits dues cometes sobre el no-res que el separava de Madame Lévy— a les cases antigues.

Madame Lévy va suposar que havia topat amb un sonat, però pensà que, si a aquell paio l'engrescaven els llamps i els trons, no podia tractar-se d'un boig gaire perillós.

—Vol dir això de doblegar culleres amb el pensament? —Madame Lévy s'estirà una mica, com si volgués semblar més alta, i dirigí a l'intrús una mirada decidida però sense senyal d'aprensió.— Miri, senyor, no s'ofengui —li va dir finalment—, això que diu és força interessant, però soc una mica gran per parlar de culleres amb un estrany, a la porta. No s'ho prengui malament, *monsieur*.

L'home la va mirar amb aquells ulls immòbils, com un mussol. La reacció de Madame Lévy l'havia descol·locat una mica i no va saber què dir.

—És clar, senyora, no voldria importunar-la gens ni mica —s'excusà, fent cara de nen decebut.

El cor de la Charlotte Lévy era, però, una entranya fràgil, i quan el veié baixar les escales amb aquell aire abaltit, se li va encongir de pena. Al capdavant, va pensar, no tenia gaire a perdre ni res que fos urgent, i el reportatge del Serengueti ja l'havia vist centenars de cops.

—Feia cafè —li cridà des del replà—. Que en vol una tassa i m'ho explica tot amb més calma?

La Resplendor s'estava estirada sobre uns armaris metàl·lics arraconats contra la paret del despatx de l'entresol primera. Un moment o altre del dia venia a recollir-se contra aquella paret, per on pujava als pisos superiors el subministrament d'electricitat que continuava fins al pis de Madame Lévy.

Aquell flux d'electrons suau, tènue, actuava en la Resplendor talment com un bàlsam i l'introduïa en un estat difús, vague, en una mena de pau analgèsica. La Resplendor, des que fou provocada, o escindida,

feia gairebé seixanta anys, vivia una existència plàcida, avorrida i estantissa, perquè el seu nervi genètic no preveia esdevenir altra cosa que allò que era, una resplendor, un joc de llums, un embalum d'energia residual sense consciència.

En sentir que la porta s'obria, la Resplendor s'havia estirat instintivament sobre la superfície freda de l'arxivador, com una segona capa d'esmalt. Després, passada aquella primera reacció, havia tornat a recuperar-se i, com qui es recull la faldilla, es reconcentrà fins a fer-se una bola que es mogué en equilibri i que després s'estirà un altre cop, a poc a poc, arquejant el llom com un felí. Quan acabà d'espavilar-se, amb un seguit d'elegants moviments ondulatoris es col·locà al tall de l'armari en una postura tensa, a l'aguait.

EN RICARD CLARAMUNT

En Ricard Claramunt sempre esmorzava al mateix bar. Prenia cafè sol, el minientrepà d'ibèric i es llegia sencers els titulars d'*El Periódico* en català.

Les coses no anaven gaire bé. La bombolla immobiliària havia esclatat i ell s'havia quedat amb els trossos de globus a la mà. Feia un parell d'anys que costava molt vendre pisos perquè la gent no tenia calés, i els preus, tot i haver caigut força, encara estaven instal·lats a l'estratosfera. No diguem els pisos que necessitaven reformes, la majoria dels que tenia per vendre, que costaven una fortuna d'arreglar i la gent de diners, els inversors, no veien com un bon negoci.

Els anys en què el tema immobiliari era una festa, en Ricard Claramunt havia adquirit compromisos onerosos i s'havia endeutat molt amb els bancs, i ara que les veles del negoci havien perdut vent, el seu vaixell amenaçava de quedar-se encallat als esculls dels emprèstits i enfonsar-se miserablement. Només una gran operació, o una de mitjaneta suculenta, el podia salvar d'un naufragi imminent.

En acabar-se l'entrepà i el cafè, havia anunciat a la cambrera que marxava –amb els ulls li havia assenyalat el bitllet de cinc plegat que deixava sobre el vidre– i anà fins a la bodega a comprar una ampolla de conyac embolicada en un paper marró.

Un cop a Coromines, havia pujat per una escala estreta, però amb el passamà de marbre, tragué una clau i entrà a l'entresol primera sense fer soroll, tancant subreptíciament la porta al seu darrere.

Deixà l'ampolla al taulell i anà a obrir un armariet de metall on guardava una copa dins d'un drap més o menys net. Es tragué

les sabates i les deixà curosament arreglerades al costat d'un sofà ple de pols que espolsà a consciència, obrí l'ampolla i la deixà al costat de la copa, sobre una tauleta baixa de vidre i ferro zincat, torta i rovellada, s'estirà al sofà i es disposà a servir-se un glop.

El bon conyac l'ajudava a relaxar-se i concentrar-se. Se n'abocà un ditet i se'l begué amb molta calma, assaborint amb els llavis i la llengua la santa cremor de l'esperit del vi.

Per lògica, pensà, Madame Lévy hauria de marxar un dia o altre a viure a la casa que tenia a Montgat, on la vida li seria més còmoda que en aquell edifici solitari amb la major part dels serveis comunitaris esfumats. Tot plegat era només una qüestió de paciència.

Si Madame Lévy acceptava finalment l'oferta dels Bonany, podria reparar Montgat i deixar-la com una residència de luxe. L'única cosa que havia de fer ell era posar-li difícil la vida allí, a Coromines, per estimular la decisió, ja que el Bonany petit –que era el qui volia convertir en hotel aquell edifici–, ja començava a estar-ne tip i segurament necessitava els calés de l'operació si no volia enfonsar-se, també, miserablement.

En acabar el ditet de conyac, se'n serví maquinalment un altre. Se sentí caure el líquid contra el vidre i, sobtadament, amb un soroll agut que començà fluixet i es transformà en un terrabastall, un cop de vent molt fort li va tombar la copa. No voldria pensar que s'havia guillat, però en Claramunt juraria que en algun moment sentí també el gemec d'un nen petit.

Es va quedar d'una peça. Què havia estat, allò? Va notar que se li havien eriçat els pèls dels braços i del cap i el cor li havia engegat un centrifugat.

Agafà un calendari de La Caixa que hi havia clavat, a la paret, i el col·locà curosament sobre el líquid escampat. Després, tornà a posar la copa sobre la taula i s'hi abocà un altre raig de conyac. Un conyac de vint anys que, val a dir, no era precisament barat.

La Resplendor, que havia saltat de l'armari a terra i s'havia arrossegat a tota velocitat fins a la porta del tercer despatx, roncava de satisfacció. Estava atenta perquè sabia què passaria a continuació i l'encertava: un altre cop el xiulet, el vent fort, el got tombat, el conyac sobre el calendari i el gemec del nen. I en Claramunt que havia cridat «Què collons?».

Quan passà com un esperitat per sobre seu, aterrat i fora de si, la Resplendor ni tan sols s'apartà. Es deixà trepitjar sense que cap de les molècules de carboni que la travessaren li fessin ni pessigolles. Algun fotó quedà enganxat a la sola de goma de la sabata d'en Claramunt, però ràpidament es desprengué per caure extenuat sobre la rajola freda.

Perquè, com tothom sap, un fotó no té massa ni càrrega elèctrica. Els fotons dediquen exclusivament la seva existència a ser emesos o a ser absorbits.